

PINKPOP OP DE PLANKEN TONEELGROEP MAASTRICHT & ROWWEN HÈZE

PINKPOP, EEN MUZIKAAL LIEFDESVERHAAL SPEELT ZICH AF TEGEN DE ACHTERGROND VAN HET GELIJKNAMIGE LIMBURGSE FESTIVAL. HUUB STAPEL SPEELT DE MANNELIJKE HOOFDROL IN DEZE PRODUCTIE VAN TONEELGROEP MAASTRICHT, WAARIN ROWWEN HÈZE SPECIAAL VOOR DE VOORSTELLING GESCHREVEN LIEDJES UITVOERT. "MET MUSICAL HEEFT HET NIETS UIT TE STAAN." DOOR LUDO DIELS

Iets groters vind je niet in Limburg. Pinkpop heeft mythische proporties aangenomen. Je wordt er gemaakt of gekraakt. Reputaties staan op het spel. Het langst lopende jaarlijks terugkerende popfestival ter wereld omspant inmiddels bijna een halve eeuw. Remco Campert schreef ooit: "De tijd duurt één mens lang." En dat ene leven van een trouw Pinkpop-bezoeker staat centraal in de theatervoorstelling, waarvoor Toneelgroep Maastricht en Rowwen Hèze een samenwerking zijn aangegaan. Huub Stapel en Henriëtte Tol spelen de

hoofdrollen in Pinkpop, een muzikaal liefdesverhaal, geregisseerd door artistiek leider Servé Hermans. Rowwen Hèze heeft in de geest van de voorstelling acht nieuwe liedjes gemaakt. Iedereen moet ervoor uit de comfortzone om het stuk te laten zijn wat het in potentie is: groots, meeslepend en aangrijpend. *Bigger than life*. Een goede voorstelling is net als alchemie. Je weet nooit precies wat het resultaat van de vermenging van diverse karakters, speelstijlen en sentimenten gaat opleveren. Wordt het voorspelbaar? Of overstijgt het geheel de som

van alle individuen? Het is beslist geen uitgemakte zaak dat de samenwerking van individuele toptalenten per definitie leidt tot succes. Toch mag men van de voorstelling Pinkpop de verwachting koesteren dat het daadwerkelijk goud oplevert, omdat alle partijen gedwongen worden om iets te doen wat ze niet eerder op deze wijze hebben gedaan. Alles is wezensvreemd en toch ook weer herkenbaar in dit stuk. Een festivalweide wordt verruild voor het theaterpluche. En Rowwen Hèze, zelf ooit in 1992 roemrucht doorgebroken op Pinkpop, wordt nu een betekenisvol decorstuk. Het script draait om Wiel die door Alzheimer langzaam zijn geheugen verliest en zich geholpen door zijn echtgenote Lies nog even vasthoudt aan de liefde voor de muziek die ze op Pinkpop altijd zo vrijelijk hadden bedreven. "Muziek blijft het langst bij je als de rest van het leven vervaagt. Ik heb dat bij mijn eigen moeder meegemaakt. Zelfs toen vrijwel al haar herinneringen weg waren, kon ze nog meezingen als ik op gitaar *De Peel In Brand* speelde", zegt Jack Poels (59), de zanger en tekstdichter van Rowwen Hèze. "De acht liedjes voor deze voorstelling heb ik min of meer boven het script hangend geschreven. Ze zijn organisch ontstaan. Pas nu ze klaar zijn, merk ik hoe goed ze passen bij de thematiek van het stuk. Ik heb daar zeker niet krampachtig naar gezocht. Ik ben bij mezelf gebleven. De muziek past in voorstelling zonder dat we daar van tevoren op stuurden. Die vrijheid is voor mij van belang."

Jack Poels foto Han Ernest

‘MUZIEK BLIJFT HET LANGST BIJ JE ALS DE REST VAN HET LEVEN VERVAAGT’

Huub Stapel (zittend) met regisseur Hervé Hermans tijdens een repetitie foto Bjorn Frins

Het is een cliché, maar Pinkpop mag gelden als de *soundtrack* van diverse generaties. De *Werdegang* van de maatschappij wordt misschien wel nergens beter geïllustreerd dan door een muziekfestival. Maar ook een individueel leven voltrekt zich vaak geruisloos in de marge van het wereldse speeltoneel. Juist die kleine geschiedenis staat in de voorstelling centraal. De geschiedenis van liefde, leven, muziek en herinnering. Hoofdrolspeler Huub Stapel (62) hoeft niet bijzonder diep te gaan voor de rol van de dementerende man die zich nog vastklemt aan de muzikale herinnering. “Al die verschillende types die ik door de jaren heen heb gespeeld, zitten in mijn systeem. Acteren is geen kwestie van spelen, het draait om het *zijn*. Je moet die rol

zijn en daarbij de omstandigheden gebruiken. In het verleden heb ik wel eens voor de Stichting Gehandicaptenzorg Limburg interviews gedaan met jong dementerenden tussen de vijftienveertig en zestig. Dat gevoel en die opgedane kennis zitten nog ergens. Ik roep dat op.”

Muziek en acteren komen uit dezelfde stroom, aldus Stapel. “Ik ben mijn hele leven al een groot muzikieliefhebber en bovendien fan van Rowwen Hèze. Ik heb verschillende keren met Jack en de band op het podium gestaan. Muziek is in onze familie een tweede natuur. Altijd als we samenkomen, spelen we. Mijn vader speelde accordeon, viool en piano. Ik ben zelf gitaar gaan spelen. Met mijn eerste verdiende geld kocht ik meteen een Martin. Ik

houd van mensen als Leo Kottke, Jan Akkerman en Tommy Emmanuel. Met muziekfestivals heb ik, eerlijk gezegd, niet veel op. Die grote mensenmassa’s weerhouden mij vaak om naar een popconcert te gaan. In een theater zit ik altijd ergens op een hoekplaats. Ik moet er meteen uit kunnen. Uiteraard ben ik wel vaker op Pinkpop geweest. In 1971 ging ik voor het eerst en drie jaar geleden was ik ook aanwezig bij The Rolling Stones in Landgraaf. Rowwen Hèze in 1992 heb ik gemist. Dat was wel goed lesmateriaal geweest. Die performance speelt ook in de voorstelling een rol. Je ziet de band anno nu, terwijl er wordt teruggeblikt op 1992.”

Regisseur Servé Hermans (36) ziet de productie als een soort culminatiepunt waarin het beste wat Limburg te bieden heeft in één voorstelling samenvloeit. Frans Pollux schreef in samenwerking met Jibbe Willems de tekst die gebaseerd is op het voorwerk van journalist Wiel Beijer voor zijn boek *De Wereld Van Pinkpop* uit 2007. Beijer laat daarin het wereldnieuws parallel lopen aan de geschiedenis van het Limburgse popfestival. Zo transformeren herinneringen aan het festival vaak tot geschiedschrijving. “Pinkpop is een *mer à boire* voor wie zoekt naar diepere betekenissen achter de dingen”, meent Hermans. “Het is een evenement voor de één en een *way of life* voor de ander. In deze voorstelling laat ik al die aspecten en talenten samenkomen. Ik laat het zogezegd lopen. Hierdoor komen de natuurlijke kwaliteiten van de musici en acteurs het duidelijkst naar voren. Ik kijk naar wat acteurs me aanleveren. Daar speel ik mee. Het is zaak om acteurs vooral te faciliteren. Voor de rest is de voorstelling ook een spel, waarin archiefbeelden van Pinkpop worden geprojecteerd als een soort herinneringen.”

Op een bepaalde manier wordt Rowwen Hèze op het podium geconfronteerd met hun eigen herinneringen aan het festival. “Ze kijken er letterlijk op terug”, aldus Hermans. “Het is muziektheater waarin >>

Jack Poels met Rowwen Hèze op Pinkpop 1992

>> verschillende disciplines samenkomen. Alles past heel goed samen. De nieuwe liedjes van Jack zijn parels. Ze weven het stuk aan elkaar en staan toch ook weer los van de verhaallijn. Dat levert een interessante spanning op. Wat ik heel mooi vind is dat de band in deze liedjes iets van zichzelf laat horen wat we nog niet kenden. Voor Rowwen Hèze is het ook de eerste keer dat ze in een dergelijke productie staan en onderdeel vormen van een overkoepelend theaterstuk. Ik heb me uiter-

aard goed verdiept in Rowwen Hèze en de afgelopen edities van Pinkpop. Daarbij observeer ik hoe zo'n band op het podium functioneert. Die pose van Jack is werkelijk één van de beste uit de popgeschiedenis, daarvoor hoeft hij geen bijles te volgen bij Bruce Springsteen." Jack Poels: "Iemand zei ooit tegen me: 'Jij bent geen zanger, maar een vakbondsleider'." "Met musical heeft de voorstelling niets uit te staan. Dan zou ik er nooit aan hebben meege-

daan", wil Huub Stapel nog benadrukken. "Bij een musical wordt er een verhaal gesponnen rondom de liedjes. Bij muziektheater behoren muziek en spel tot een eenheid. Alle onderdelen zijn even belangrijk." Gezien de aangesneden problematiek is de voorstelling méér dan een ode aan Pinkpop. Ook wil het geen larmoyant verhaal zijn over een door ziekte gekweld mens. "Er valt veel te lachen" verzekert Stapel. Humor en tragiek liggen immers niet ver uit elkaar. Het thema is universeel en zal vast een breed publiek aanspreken. Het zijn allang niet alleen maar jongeren die naar Pinkpop gaan. De wijsheid komt met de jaren, zegt men wel eens, maar wie pech heeft wordt geplaagd door geheugenverlies of, nog erger, dementie. De muziek krijgt het laatste woord. Als dat geen troostende gedachte is. ●

Pinkpop, een muzikaal liefdesverhaal van Toneelgroep Amsterdam & Rowwen Hèze trekt tot eind juni door Nederland. Zie voor speellijst: www.rowwenheze.nl/agenda. De cd De Liefde, De Muziek, De Herinnering van Rowwen Hèze bevat studioversies van de acht liedjes uit de voorstelling.

COMING UP AT ROTOWN - ROTTERDAM

15 APR	<i>ANNA RUNE</i>	12 MEI	<i>EMIL LANDMAN</i>
22 APR	<i>LUWTEN</i>	13 MEI	<i>MICK FLANNERY</i>
3 MEI	<i>TINARIWEN</i>	17 MEI	<i>PAUL COLLINS (THE BEAT)</i>
4 MEI	<i>FRANKIE BALLARD</i>	19 MEI	<i>THE COSMIC CARNIVAL</i>
7 MEI	<i>ORCHESTRA BAOBAB</i>	27 MEI	<i>SHIRMA ROUSE</i>
7 MEI	<i>THE HANDSOME FAMILY</i>	2 JUN	<i>JULIE BYRNE</i>
9 MEI	<i>TOM WALKER</i>	9 JUN	<i>EIVØR</i>
11 MEI	<i>JEANGU MACROOY</i>	27 JUN	<i>ELZA SOARES</i>
11 MEI	<i>MAURICE VAN HOEK</i>	5 OKT	<i>SVEN HAMMOND</i>

WWW. ROTOWN.NL
FOR MORE SHOWS, LOCATIONS & INFO

ROTOWN
 ROTTERDAM SINCE 1987